U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **V. O.,** za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2006, č. j. 46 Az 58/2005 - 48,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 1. 4. 2004, č. j. OAM-3145/VL-11-K04-2003. Tímto rozhodnutím správní orgán stěžovateli neudělil azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), když dospěl k závěru, že v této věci nejsou dány důvody pro udělení azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů a dále nebyly shledány důvody k udělení azylu za účelem sloučení rodiny ani důvody humanitární.

Z obsahu předloženého soudního spisu je zřejmé, že shora označené usnesení krajského soudu, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat proti němu kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení, bylo stěžovateli doručeno ve smyslu ustanovení § 46 odst. 3 a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb.,

občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), dne 23. 6. 2006.

Podle ustanovení § 46 odst. 3 a § 50c odst. 1 a odst. 4 o. s. ř. nebyla-li fyzická osoba zastižena na adrese svého bytu či místa, kde se zdržuje, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží a zanechá adresátovi v místě doručování výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nebude-li uložená písemnost, doručovaná do vlastních rukou, vyzvednuta do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud z obálky na čl. 50 soudního spisu ověřil, že pokus doručujícího orgánu o doručení písemnosti stěžovateli byl učiněn dne 13. 6. 2006. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v místě doručení zastižen, byla téhož dne písemnost uložena u držitele poštovní licence. Posledním dnem desetidenní lhůty stanovené § 50c odst. 4 o. s. ř. byl pátek 23. 6. 2006.

Stěžovateli byla písemnost vydána krátkou cestou dne 27. 7. 2006, což stvrdil svým podpisem na protokolu o doručení. Fikce doručení však nastala již dne 23. 6. 2006 uplynutím desetidenní úložní doby, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se stěžovatel o tomto uložení nedozvěděl. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud například ve svém rozhodnutí ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Azs 15/2004 – 34 (zveřejněno na www.nssoud.cz), v němž uvádí: „*Za den doručení rozhodnutí, od kterého počíná běžet lhůta k podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), nelze považovat den, kdy stěžovatelka zásilku osobně převzala, pokud se tak stalo poté, kdy již uplynula desetidenní úložní doba, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se adresát o tomto uložení nedozvěděl*“.

Dle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě byl dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu, t. j. pátek 23. 6. 2006. Konec lhůty pro včasné podání kasační stížnosti dle § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. pátek 7. 7. 2006. Tento den byl posledním dnem pro podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit.

Kasační stížnost však byla osobně podána na podatelně krajského soudu až dne 7. 8. 2006. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně a z tohoto důvodu mu nezbylo, než ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu